

Arrest

nr. 202 122 van 9 april 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 20 november 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 oktober 2017 tot weigering van de afgifte van een visum type D.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 9 november 2016 bij de Belgische ambassade te Kampala (Oeganda), een aanvraag in voor de afgifte van een visum voor lang verblijf met het oog op gezinshereniging met haar echtgenoot die in België erkend werd als vluchteling.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 13 oktober 2017 een beslissing waarbij de in punt 1.1. bedoelde aanvraag wordt geweigerd. Deze beslissing wordt op 2 november 2017 als volgt aan verzoekster ter kennis gebracht:

“Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10,1,1,4 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat op datum van 09/11/2016 een visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd op naam van H.M.S. °19/02/1986 van Somalische nationaliteit, om de echtgenoot in België, H.M.L. °05/01/1992, erkend vluchteling van Somalische origine te vervoegen; Deze aanvraag werd ingediend op grond van een Somalische huwelijksakte voor een huwelijk dat op 30/12/2014 werd afgesloten.

Overwegende dat artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, waarbij in het bijzonder rekening wordt gehouden met artikelen 18 en 21;

Overwegende dat artikel 18 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht bepaalt dat voor de bepaling van het toepasselijke recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, geen rekening wordt gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door het WIPR aangewezen recht;

Overwegende dat artikel 21 de openbare orde-exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voorzover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde;

Overwegende dat artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde;

Overwegende dat een dergelijk huwelijk onverenigbaar is met de beginselen van openbare orde;

Overwegende dat uit het administratieve dossier de volgende elementen gebleken zijn:

De man kwam op 25/05/2015 naar België. Hij verklaarde in zijn asielaanvraag 3 maal gehuwd te zijn geweest: - Een eerste maal met K.D.F. - gescheiden op 05/01/2013 - Een tweede maal met M.I.I. - gescheiden op 14/09/2014 - Een derde maal met H.M.S. op 30/12/2014. Elke van deze huwelijken zou hebben plaatsgevonden in Yemen. Uit het eerste huwelijk heeft de man 2 kinderen (N. °03/07/2011 en S. °09/11/2012) - uit het tweede huwelijk 1 (S. °01/03/2015) - uit het derde huwelijk werden geen kinderen geboren.

Reden voor zijn vlucht: in 2009 werd de stiefvader van de man vermoord door Al-Shabaab omdat deze niet wou meevechten met hen. Hij vluchtte daarop met zijn moeder, nichten en broer naar Yemen waar hij 5 jaar in een vluchtelingenkamp heeft verbleven. Op 29/01/2016 wordt de man erkend als vluchteling. 10 maanden later dient zijn echtgenote een aanvraag gezinshereniging in. De huwelijksband wordt aangetoond door een Somalisch document hoewel uit het dossier blijkt dat het huwelijk werd afgesloten in Yemen.

Een Somalisch scheidingscertificaat betreffende het eerste huwelijk wordt tevens voorgelegd, hoewel het document melding maakt van een woonplaats in Yemen. Er werd nog geen scheidingsakte betreffende het tweede huwelijk voorgelegd. Uit het interview met de aanvraagster blijken de volgende elementen:

- Mevrouw is een nicht van de man; Ze huwden op 30/12/2014 in een vluchtelingenkamp in Yemen

-1 kind van de man reist met haar mee, de andere 2 kinderen blijven bij de moeder van de man in Yemen

- Volgens de vrouw vluchtte de man in 2009 Somalie wegens een conflict had met Al-Shabaab militanten omdat hij hun schuilplaats had verklikt aan de overheid. Als gevolg daarvan werd zijn huis overvallen en in brand gestoken.

- Ze zagen elkaar voor het laatst op 20/03/2015

- Mevrouw verklaart zelf geen problemen te hebben gehad in Somalie; ze verliet het land in oktober 2013 en trok naar Yemen in de hoop er werk te vinden. Ze verliet Yemen in juli 2016 ten gevolge de problemen in dat land

- Betrokkenen zouden iedere nacht contact hebben via WhatsApp. Ze kwamen terug met elkaar in contact via een vriend van de man die haar vertelde dat hij in België was.

In het licht van deze elementen besliste de Dienst Vreemdelingenzaken op 28/04/2017 om het advies van de Procureur des Konings te vragen met betrekking tot de erkenning van dit in het buitenland voltrokken huwelijk.

In zijn advies van 12/10/2017 is de Procureur des Konings van mening dat het huwelijk tussen betrokkenen er duidelijk enkel op gericht is om een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen. De Procureur des Konings verwijst in zijn advies naar de volgende elementen:

- *Huwelijksakte*: het huwelijksattest dat wordt voorgelegd betreft een attest van de rechtbank in Mogadishu Somalië opgesteld op 11 oktober 2016 voor een huwelijk afgesloten op 30 december 2014 te Merca district in Somalië. Volgens betrokkenen zijn ze echter gehuwd in Jemen, ze verbleven er beiden in een vluchtelingenkamp, meneer verbleef er reeds sinds 2009. Het is erg vreemd dat een Somalische instantie een attest opstelt inzake een huwelijk afgesloten in Jemen. Er zijn dus zeer grote twijfels over de rechtsgeldigheid van het voorgelegde huwelijksattest. Ook de huwelijks- en scheidingsdocumenten inzake zijn vorige huwelijken werden alle opgesteld in Somalië terwijl de gebeurtenissen alle in Jemen plaatsvonden.

- *3 huwelijken kort na elkaar*: meneer was 3 keert kort achter elkaar gehuwd. Hij was een eerste keer gehuwd van 2010 tot 05/01/2013. Binnen dit huwelijk werden 2 kinderen geboren die door de moeder bij hem werden achtergelaten. Hij huwde opnieuw op 08/05/2014 maar dit huwelijk duurde amper enkele maanden, tot 14/09/2014. Op 03/01/2015 werd 1 kind geboren uit dit huwelijk. Vlak na de scheiding van zijn tweede vrouw begon meneer een relatie met zijn huidige vrouw. Ze zijn familie van elkaar en kenden elkaar van vroeger, en verbleven in hetzelfde vluchtelingenkamp in Jemen. Mevrouw zou naar Jemen gekomen zijn om werk te zoeken, het is echter niet ondenkbaar dat ze door de familie naar Jemen werd gehaald voor het huwelijk en om voor de kinderen van meneer te zorgen. Op 30/12/2014 werd het huwelijk afgesloten. Meneer zocht eigenlijk een zorgfiguur voor zijn kinderen uit zijn eerste huwelijk. Ze hebben maar 2 maanden samengewoond tot meneer het land uitvluchtte..

- *Kennis personalia*: meneer weet dat mevrouw voordien reeds gehuwd was, maar hij kan niet zeggen wanneer en met wie. Mevrouw zegt dat meneer in een eenslaapkamerappartement woont, maar er is geen aparté slaapkamer. Volgens meneer is zijn vrouw analfabeet en kent ze geen data, maar toch kon ze tijdens het interview in Kampala wel data inzake haar relatie en huwelijk opnoemen.

- *Amper samenwoont*: amper 2 maanden na het huwelijk is meneer naar Europa gevlucht. Ze hebben elkaar sindsdien niet meer gezien.

- *Huwelijk lijkt een formaliteit*: er waren amper aanwezig bij het huwelijk, naast betrokkenen, de sheikh en 2 getui

Voor de minister

Attaché ***Deze tekst is ingekort. Contacteer DVZ vo**

Dit is de bestreden beslissing, zoals deze aan verzoekster ter kennis werd gebracht.

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft ervoor geopteerd een synthesememorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een eerste middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“II.1.1. De verwerende partij weigert de visumaanvraag van de verzoekende partij. Ze betekent echter maar een deel van de beslissing. De rest acht zij niet nodig: de verzoekende partij moet haar maar contacteren hiervoor.

Zij weet nochtans zeer goed dat het opvragen van een administratief dossier makkelijk 30 dagen in beslag kan nemen, net zolang als de beroepstermijn.

In tegenstelling tot de beroepstermijn betreft de 30 dagentermijn voor de overhandiging van het administratief een termijn van orde. Bij overschrijding hiervan, zijn geen sancties voorzien. Het hoeft geen betoog dat het betekenen van slechts een deel van de bestreden beslissing ertoe leidt dat de verzoekende partij niet met volledige kennis van zaken in staat is om de thans bestreden beslissing aan te vechten.

II.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen luiden nochtans als volgt:

"Art 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

In de aan de verzoekende partij betekende beslissing worden niet alle feitelijke overwegingen vermeld die aan de beslissing ten grondslag liggen. Integendeel, de verwerende partij stelt letterlijk dat zij een verkorte versie van de beslissing aan de verzoekende partij heeft betekend!

Een dergelijke tendens -waarbij zelfs niet meer de moeite wordt gedaan om aan de aanvrager de volledige beslissing te betekenen valt ten zeerste te betreuren, leidt ertoe dat deze niet met volledige kennis van zaken over de opportuniteit van het instellen van een beroep kan oordelen en tevens inhoudelijk niet volledig kan repliceren.

In haar nota met opmerkingen houdt de verwerende partij voor dat dit louter een gebrek "in de kennisgeving" betreft en de bestreden beslissing op zich dus niet aangetast werd. In dat geval dient zij de ambassade opdracht te geven de volledige beslissing te betekenen, doch het lijkt er niet op dat zij dit gedaan heeft. Bovendien legt de verwerende partij helemaal niet uit hoe het kan dat er naast het woord "Attaché" staat: "Deze tekst is ingekort. Contacteer DVZ Vo". Geeft zij thans opdracht aan de ambassade om beslissingen in te korten en zo te betekenen? Sowieso dient te worden vastgesteld dat de beslissing, zoals ze werd betekend, onvoldoende gemotiveerd werd.

II.1.3. Aldus kan slechts worden vastgesteld dat de beslissing, zoals deze werd betekend, manifest de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt."

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.3. Kernpunt van verzoeksters betoog is dat de bestreden beslissing haar niet volledig ter kennis werd gebracht, waardoor zij niet in de mogelijkheid is geweest kennis te nemen van alle relevante motieven van de bestreden beslissing, zodat zij evenmin in de mogelijkheid is zich hiertegen afdoende in rechte te verdedigen.

3.4. De Raad kan zich op dit punt aansluiten bij wat de verwerende partij in haar nota stelt:

"In zoverre een onvolledige versie van de bestreden beslissing aan verzoekende partij zou betekend zijn, dient te worden opgemerkt dat dit slechts een fout in de kennisgeving van de beslissing betreft, doch geen fout betreffende de motivering van deze beslissing.

Verweerder is de mening toegedaan dat dit gegeven op zich de nietigverklaring van de weigeringsbeslissing niet kan verantwoorden.

Inderdaad maakt de onregelmatige kennisgeving van een beslissing niet noodzakelijk een schending van een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven pleegvorm uit (cf. R.v.St. nr. 20.300, 29.4.80, Arr. R.v.St. 1980, 596), en blijkt uit de vaste rechtspraak van de Raad van State dat eventuele gebreken in de kennisgeving van een administratieve akte niet van aard kunnen zijn om aanleiding te kunnen geven tot de nietigverklaring van deze akte als dusdanig (zie o.a. R.v.St. nr. 48.781, 24.08.1994, en R.v.St. nr. 45.694, 19.01.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

(...).

Vaste rechtspraak van de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"Een gebrek in de kennisgeving van de bestreden beslissing heeft geen invloed op de wettigheid ervan en brengt niet met zich mee dat de motieven van deze beslissing onwettig zijn." (zie onder meer: R.v.V. nr 14.713 van 31/07/2008)

Er kan geen schending van de formele motiveringsplicht worden weerhouden. (...)”.

3.5. In het administratief dossier bevindt zich het “*beslissingsformulier familiale hergroepering*”, opgesteld door attaché A.H. op 13 oktober 2017. Indien deze getroffen beslissing vergeleken wordt met de betekende beslissing, is het duidelijk dat de betekende beslissing niet overeenstemt met de getroffen beslissing en dat er meer bepaald een gedeelte van de motivering is weggefallen. De betekende versie van de beslissing stopt immers abrupt midden in een zin en stelt uitdrukkelijk dat de versie is ingekort. Uit de betekende beslissing waarin kan gelezen worden “*Deze tekst is ingekort*” blijkt dat er geen sprake is van een onoplettendheid van de betekende overheid, zijnde de ambassade van België in Kampala, maar dat deze bewust de motivering van de beslissing heeft ingekort bij de betekening ervan. Hoewel dit een bedenkelijke praktijk is, kan dit geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onvolledige of gebrekkige betekening tast op zichzelf immers niet de wettigheid van de betrokken bestuurshandeling aan (cf. RvS 17 januari 2012, nr. 217.252). Een dergelijk gebrek heeft enkel gevolgen voor de beroepstermijnen. Indien de betekening van een aan de betrokkene te betekenen en formeel te motiveren beslissing niet de volledige motivering bevat, doet zij meer bepaald de beroepstermijn niet ingaan. Deze gaat slechts in wanneer de betrokkene kennis krijgt van alle motieven. In casu heeft verzoekster ervoor geopteerd om zich niet de volledige beslissing te laten betekenen en de beslissing aan te vechten die ze betekend kreeg. In dit geval kan ze niet dienstig de schending opwerpen van de formele motiveringsplicht. Immers weet verzoekster dat er meer motieven zijn en stond het haar vrij om de ambassade of de verwerende partij te verzoeken haar de gehele beslissing te betekenen. Uit het administratief dossier blijkt voorts niet dat de verwerende partij de opdracht zou gegeven hebben aan de betrokken ambassade om een verkorte versie van de getroffen beslissing te betekenen. Er kan ook niet worden ingezien waarom ze dit zou doen. Uit het administratief dossier blijkt wel dat de verwerende partij ad rem heeft gereageerd op de gang van zaken. Nadat ze via dit beroep kennis kreeg van het feit dat de getroffen beslissing niet volledig werd betekend, heeft ze namelijk op 30 november 2017 aan de betrokken diplomatieke post gevraagd om alsnog over te gaan tot betekening van de volledige beslissing van 13 oktober 2017. Zoals reeds gezegd kon verzoekster vroeger ook zelf verzocht hebben om haar de volledig beslissing te betekenen. Verzoeksters stelling dat de beroepstermijn tegen de bestreden beslissing aan het lopen was en dat het opvragen van het administratief dossier makkelijk dertig dagen in beslag neemt, is geen dienstig argument. Immers loopt de beroepstermijnen van dertig dagen maar vanaf de betekening van de volledige beslissing.

Het eerste middel is derhalve niet gegrond.

3.6. In een tweede middel werpt verzoekster de schending op van artikel 10ter, §2 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster betoogt als volgt:

“II.2.1. De aanvraag van de verzoekende partij vond plaats dd. 9 november 2016. De beslissing volgde op 13 oktober 2017, 11 maanden later dus. Artikel 10ter, §2 Vreemdelingenwet bepaalt hieromtrent het volgende: (...).De verzoekende partij zou aldus in kennis moeten zijn gesteld van een met redenen omklede beslissing.

II.2.2. Dit is echter niet het geval: nooit werd haar een dergelijke beslissing betekend.

De verzoekende partij weet aldus niet of er wel een dergelijke beslissing werd genomen en vraagt de Raad aldus om het administratief dossier op dat punt goed te willen verifiëren. In de mate dat er al een dergelijke beslissing zou zijn genomen, dan dient te worden vastgesteld dat deze niet werd betekend, nochtans een essentiële voorwaarde van artikel 10ter, §2 Vreemdelingenwet. Hoewel er geen termijn bepaald wordt waarbinnen deze kennisgeving zou moeten gebeuren, is het niet meer dan logisch dat dit dient te gebeuren voor het verstrijken van de verlengingstermijn, minstens voor het nemen van de eindbeslissing. Zoniet zou de wettelijke voorwaarde van kennisgeving geen enkele betekenis hebben.

II.2.3. In casu werd een dergelijke beslissing echter niet genomen. Mocht uit het administratief dossier het omgekeerde blijken, dan dient te worden vastgesteld dat deze niet ter kennis werd gebracht van de verzoekende partij. Aldus is de thans bestreden beslissing laattijdig (niet binnen de 9 maanden en dient aan de verzoekende partij de machtiging tot verblijf worden verstrekt!

3.7. Artikel 10ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

De aanvraag tot machtiging tot verblijf wordt ingediend volgens de modaliteiten die worden voorzien door artikel 9 of 9bis .

De datum voor het indienen van de in artikel 10bis bedoelde aanvraag is die waarop alle bewijzen, bedoeld in artikel 10bis, § 1, eerste lid, of § 2, eerste lid, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, worden overgelegd, met inbegrip van een uittreksel uit het strafregister of een gelijkwaardig document, indien de aanvrager ouder is dan 18 jaar, alsmede een medisch getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet lijdt aan één van de in de bijlage aan deze wet opgesomde ziekten.

§ 2

De beslissing met betrekking tot de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf wordt zo snel mogelijk en ten laatste negen maanden na de datum waarop de aanvraag werd ingediend, zoals bepaald in § 1, getroffen en ter kennis gebracht. De beslissing wordt getroffen, rekening houdende met het geheel van de elementen van het dossier.

(...)

In bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van de aanvraag, alsook in het kader van een onderzoek naar een huwelijk als bedoeld in artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek of de voorwaarden verbonden aan de duurzame en stabiele relatie als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 5°, kan de minister of zijn gemachtigde deze termijn tweemaal met een periode van drie maanden verlengen. Dit wordt gedaan door middel van een met redenen omklede beslissing die ter kennis wordt gebracht van de aanvrager.

Indien na het verstrijken van de termijn van negen maanden volgend op de datum waarop de aanvraag werd ingediend, die eventueel verlengd werd overeenkomstig het derde lid, geen enkele beslissing getroffen werd, moet de machtiging tot verblijf verstrekt worden.”

3.8. Uit het administratief dossier blijkt dat, zoals de verwerende partij aangeeft in haar nota, er op 31 juli 2017 een beslissing getroffen werd tot uitstel van de termijn voor het nemen van een beslissing in het kader van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet, dit op vraag van het Openbaar Ministerie van 23 juni 2017, dat een onderzoek voerde in het licht van artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek.

Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“Conformément à l’art. 12bis, §2, al. 4 de la loi du 15/12/1980 modifiée par la loi du 15/09/2006, veuillez porter à la connaissance du demandeur que le délai des 9 mois repris à l’art. 12bis, §2, al. 3 de la loi précitée est prorogé pour une période de 3 mois au motif repris dans cette décision.

L’enquête lancée le 28/04/2017 est toujours en cours auprès du Parquet d’Anvers. Le Parquet nous a demandé de prolonger le délai de 3 mois afin de conclure son enquête.”

[vrije vertaling:

“Overeenkomstig art. 12bis, §2, al. 4 van de wet van 15/12/1980, aangepast bij wet van 15/09/2006, gelieve de aanvrager ervan in kennis te stellen dat de termijn van 9 maanden voorzien in artikel 12bis, §2, al. 3 van de voormelde wet verlengd wordt voor een periode van 3 maanden omwille van het motief genomen in deze beslissing.

Het verzoek van 28/04/2017 is nog steeds in behandeling bij het Openbaar Ministerie van Antwerpen. Het Openbaar Ministerie heeft ons verzocht om de termijn met 3 maanden te verlengen om zijn onderzoek te kunnen afronden.”]

3.9. Uit het administratief dossier blijkt verder dat deze beslissing aan de bevoegde autoriteiten in Kampala op 31 juli 2014 werd overgemaakt met het oog op betekening ervan aan verzoekster. Dit blijkt uit het “59902784.txt”-bestand: *“Ontvangstbevestiging (ACP) ontvangen van FOD BZ voor beslissing <Casa: Uitstel administratief onderzoek (parket)>”*. Voor zover deze beslissing niet daadwerkelijk werd betekend, dient de Raad opnieuw op te merken dat dit gegeven op zich geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Wederom is het zo dat dit gegeven enkel een impact heeft op de beroepstermijnen. Een niet betekende beslissing inzake een verlenging van de beslissings-termijn kan niet tot gevolg hebben dat deze beslissing moet worden geacht nooit te zijn getroffen, zodat verzoekster niet kan worden gevolgd in haar betoog dat de beslissing laattijdig want buiten een periode van 9 maanden werd getroffen.

Het tweede middel is niet gegrond.

3.10. In een derde middel werpt verzoekster de schending op van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM en van de materiële motiveringsverplichting.

Verzoekster betoogt als volgt:

“Vooreerst wenst de verzoekende partij te benadrukken dat de weigering tot erkenning van de huwelijksakte van de verzoekende partij een bevoegdheid van de burgerlijke rechtbanken betreft. Bijgevolg is dit geenszins de bedoeling van onderhavig beroep. Wel is het zo dat de Raad de motieven, die aan de visumweigering ten grondslag liggen, kan toetsen conform de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en het beginsel van de materiële motiveringsverplichting, tevens begrepen in artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De Raad kan van de motieven kennis nemen en oordelen of deze

pertinent en draagkrachtig zijn, zonder zich aldus uit te spreken over de erkenning van het huwelijk - wat zoals voormeld aan de burgerlijke rechtbanken toekomt. Mocht uw Raad immers de rechtsgeldigheid van de motieven niet aan een marginale toetsing zou kunnen onderwerpen, dan zou er immers een juridisch vacuum dreigen te ontstaan, dat tevens ertoe zou leiden dat artikel 8 EVRM zinledig wordt.

Dit kan uiteraard niet.

II.3.2. De bestreden beslissing baseert zich op een advies van de heer procureur des Konings, dat zich op volgende elementen baseert om van een "schijnhuwelijk" gewag te maken:(...)

De verzoekende partij is in Yemen gehuwd voor een Somalische sheikh. Aangezien zij geen staatsburger is van Yemen kon zij aldaar niet voor de Yemenitische autoriteiten huwen en moest zij wel een beroep doen op een imam van haar eigen gemeenschap. Aangezien de ambassade steeds een huwelijksdocument vraagt alvorens de aanvraag tot gezinshereniging te registreren, heeft de verzoekende partij aan de Somalische overheid gevraagd om dit huwelijk nadien te willen bevestigen.

Aldus valt de pertinentie van dit argument niet in te zien. Nochtans bepaalt het beginsel van de materiële motiveringsverplichting dat de motieven die aan een administratieve rechtshandeling ten grondslag liggen draagkrachtig en pertinent moeten zijn, quod non in casu!

Het klopt inderdaad dat zowel de echtgenoot van de verzoekende partij als de verzoekende partij zelf het huwelijk als een zeer ernstig instituut aanzien, waarin de zorg voor de kinderen centraal staat. Verwerende partij schijnt te vergeten dat beiden uit een oorlogsland komen, zonder sociale voorzieningen, waarin overleven centraal staat. In die context kan men niet verwachten dat romantiek het hoofdmotief vormt voor een huwelijk. Somalische gezinsstructuren zijn nu éénmaal éézijdiger dan in het westen gericht op zorg voor ouderen en kinderen.

Het klopt tevens dat het aantal aanwezigen bij het huwelijk beperkt was, doch beiden zijn gehuwd in een vreemd land (Yemen), waardoor logischerwijze heel wat familie en vrienden gewoonweg niet konden aanwezig zijn..

II.3.3. Bovendien valt tevens de beperktheid van de argumenten (van de "ingekorte" beslissing) om de huwelijksband te ontkrachten op. Aldus dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing niet steunt op deugdelijke motieven en de materiële motiveringsverplichting (in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht) en artikel 10 VW manifest werden geschonden! Maar er is meer.

Artikel 8 EVRM luidt immers als volgt:(...)

II.3.4. Verwerende partij heeft in casu een positieve verplichting om verzoekende partij en haar stiefmoeder een gezins- en familieleven te laten onderhouden en uitbouwen. Dit gebeurt door een afweging van de verschillende belangen in kwestie. In het geval dat een familieleven aangetoond is dient de verwerende partij, op grond van artikel 8 EVRM, dus over te gaan tot een afweging van de verschillende belangen in de zaak. Zoals voormeld heeft de verwerende partij niet op basis van deugdelijke motieven aangetoond dat er in casu geen sprake van een beschermenswaardige familieband zou zijn die door de verwerende partij kan worden geverifieerd.

Uit het voorgaande blijkt immers dat deze huwelijksband ten onrechte wordt ontkracht.

Aldus blijkt er evenmin nergens uit het dossier blijkt dat de verwerende partij een belangenafweging heeft gemaakt met betrekking tot de mogelijkheid die verzoekende partij en haar echtgenoot redelijkerwijze hebben om elders een familieleven voort te zetten (ze trekt immers de huwelijksband zelf in twijfel en stopt daar met elke verdere analyse).

Integendeel, de verwerende partij lijkt zich louter verdiept te hebben in het zoeken naar bijkomende tekortkomingen - op basis van futiliteiten en misverstanden wordt de huwelijksband hier in twijfel getrokken.

II.3.5. De Raad heeft nochtans in het verleden reeds herhaaldelijk gehamerd op de waarde van artikel 8 EVRM; een bepaling van internationaal recht die zich niet laat kortwieken door pietluttigheden. (...)

De bestreden beslissing is aldus tevens manifest in strijd met artikel 8 EVRM en met de materiële motiveringsplicht.”

3.11. Artikel 27 van het WIPR luidt als volgt:

“§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld

overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21. De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.”

3.12. Buitenlandse akten moeten beantwoorden aan de vereisten van het recht aangewezen door het Belgische conflictenrecht, d.i. het WIPR. Daarnaast moet ook worden nagegaan of er geen sprake is van wetsontduiking of onverenigbaarheid met de openbare orde. Elke administratieve overheid kan dan desgevallend, met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR, weigeren een buitenlandse akte te erkennen.

3.13. Artikel 21 van het WIPR betreft de zogenaamde openbare orde-exceptie en luidt als volgt:

“De toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen buitenlands recht wordt geweigerd voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen. Wanneer een bepaling van buitenlands recht niet wordt toegepast wegens deze onverenigbaarheid, wordt een andere relevante bepaling van dat recht of, indien nodig, van Belgisch recht toegepast.”

3.14. Elke administratieve overheid vermag te onderzoeken of werd voldaan aan de bepalingen van Boek I, Titel V, hoofdstuk I ‘Hoedanigheden en voorwaarden vereist om een huwelijk te mogen aangaan’ van het Burgerlijk Wetboek, waaronder artikel 146bis (J. ERAUW, Beginselen van Belgisch Privaatrecht, XVII, Internationaal Privaatrecht, Mechelen, Kluwer, 2009, 509-510). Artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde. Elke administratieve overheid kan dus, na een onderzoek van de omstandigheden die het huwelijk van de verzoekende partij kenmerken, beslissen om dit huwelijk niet te erkennen omdat deze erkenning zou leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de Belgische internationale openbare orde (RvS 3 oktober 2011, nr. 215.497).

3.15. De Raad merkt ten slotte op dat artikel 27 van het WIPR geschillen met betrekking tot de erkenning van de geldigheid van de buitenlandse akte expliciet toekent aan de bevoegde familierechtbank. De Raad spreekt zich in casu niet uit over de wettigheid van de weigering tot erkenning van een buitenlandse akte op zich door de gemachtigde, noch over de rechtsgeldigheid van de buitenlandse akte. Dit gegeven neemt niet weg dat de Raad conform artikel 39/1, § 1, tweede lid juncto artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet de wettigheid dient te beoordelen van de visumweigering en aldus kan nagaan of de motivering van de bestreden beslissing tot weigering van het gevraagde visum afdoende is om het gevraagde visum te weigeren (cf. RvS 18 maart 2009, nr. 191.552; RvS 4 november 2013, nr. 225.311).

3.16. In haar betoog maakt verzoekster gewag van een schending van de bepalingen inzake de formele motiveringsplicht en betoogt ze verder dat de bestreden beslissing *“steunt op niet-deugdelijke motieven”*, waardoor haar het recht op gezinshereniging ten onrechte werd geweigerd.

3.17. In de beslissing zoals ze getroffen werd door de verwerende partij wordt, onder verwijzing naar artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoekster zich niet kan beroepen op voormelde wetsbepaling. Hierbij heeft verweerder concreet aangegeven dat overeenkomstig artikel 27 van het WIPR een buitenlandse authentieke akte wordt erkend, indien haar rechtsgeldigheid kan worden vastgesteld overeenkomstig het toepasselijk recht, waarbij in het bijzonder rekening wordt gehouden met de artikelen 18 en 21 van het WIPR. Verweerder verwijst hierbij naar artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek, waarbij hij aangeeft dat een schijnhuwelijk onverenigbaar is met de beginselen van de openbare orde. Verweerder schetst de voorliggende situatie, op basis waarvan hij besliste een advies van de procureur des Konings te vragen met betrekking tot de erkenning van het in het buitenland voltrokken huwelijk. Het advies van de procureur des Konings van 12 oktober 2017, die besloot dat verzoeksters huwelijk er duidelijk enkel op is gericht een verblijfsrechtelijk voordeel te verwerven, wordt integraal weergegeven. Op basis van deze gegevens concludeert verweerder, onder verwijzing naar artikel 21 van het WIPR, dat hij het huwelijk in kwestie niet kan erkennen, zodat dit

evenmin het recht op gezinshereniging kan openen. De getroffen beslissing wordt in extenso weergegeven in de nota met opmerkingen.

3.18. In de beslissing zoals ze betekend werd aan verzoekster wordt het advies van de procureur des Konings van 12 oktober 2017 vermeld maar wordt het slechts gedeeltelijk weergegeven. Ook de conclusie van de verwerende partij wordt niet weergegeven. Verzoekster is wel op de hoogte van de overige elementen die opgesomd werden in punt 3.17.

3.19. Verzoekster kan gevolgd worden in haar betoog dat "*de beperktheid van de argumenten (van de "ingekorte" beslissing) om de huwelijksband te ontcrachten*" opvalt. Echter dient ook hier weer te worden herhaald dat er een verschil moet worden gemaakt tussen de getroffen beslissing, die wel het gehele advies van het parket van 12 oktober 2017 bevat en de betekende beslissing, waarbij een deel van dit advies is weggelaten. Een gebrek in de betekening van de getroffen beslissing kan geen aanleiding geven tot de vaststelling dat de formele en materiële motiveringsplicht werden geschonden door de getroffen beslissing.

3.20. De Raad kan verder enkel vaststellen dat verzoekster in haar synthesesmemorie in wezen inhoudelijk betwist dat er in haren hoofde sprake zou zijn van een schijnhuwelijk. Zo tracht zij aan te tonen dat de verschillende elementen waarop verweerder zich heeft gebaseerd om tot deze vaststelling te komen, bevreedend overkomen en minstens getuigen van een onzorgvuldige analyse. Met andere woorden betwist verzoekster aldus de vaststelling van verweerder dat er sprake is van een schijnhuwelijk en de daaruit voortvloeiende weigering tot erkenning van het in het buitenland afgesloten huwelijk. In de mate dat het werkelijk en rechtstreekse voorwerp van het middel inhoudt dat de Raad wordt gevraagd na te gaan of verweerder onterecht de erkenning van het buitenlands huwelijk heeft geweigerd op grond van artikel 21 van het WIPR – met inachtneming van artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek – moet worden opgemerkt dat de Raad geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, Le Conseil d'Etat, Brussel, Bruylant, 199, 249 en 387). Wanneer verweerder beslist om met toepassing van de bepalingen van het WIPR de erkenning van een buitenlandse huwelijksakte te weigeren op grond van artikel 21 van het WIPR – met inachtneming van artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek – dan ontstaat immers een geschil over een burgerlijk recht (cf. Cass. 13 april 2007, C.06.0334.N). De Raad vermag niet te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten. Op dit vlak is het middel, gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, dan ook onontvankelijk (RvS 8 maart 2002, nr. 104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878, RvS 29 september 2010, nr. 207.734; RvS 3 oktober 2011, nr. 215.497; RvS 21 december 2011, nr. 216.971). Zoals reeds gesteld heeft de wetgever in artikel 27, § 1, vierde lid van het WIPR uitdrukkelijk bepaald dat de rechtbank van eerste aanleg bevoegd is om te oordelen aangaande betwistingen inzake de rechtsgeldigheid van een buitenlandse authentieke akte. Het komt de Raad derhalve geenszins toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van de gemachtigde dat het certificaat van kerkelijk huwelijk in België niet wordt erkend (cf. RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626). De loutere overtuiging van verzoekster dat zij geenszins een discussie voert aangaande een onterechte weigering van erkenning van een authentieke huwelijksakte, is onverzoenbaar met het eigenlijke betoog dat wel degelijk wordt gekenmerkt door een inhoudelijk debat aangaande de oprechtheid van het huwelijk.

3.21. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad erop dat het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezinsleven, vooreerst het bestaan veronderstelt van een gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

3.22. Het EHRM oordeelt dat een huwelijk dat als wettelijk en oprecht wordt beschouwd ('lawful and genuine marriage', zie EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 62) een beschermenswaardig gezinsleven vormt dat valt binnen de werkingssfeer van artikel 8 van het EVRM.

3.23. Nu het huwelijk van verzoekster niet wordt erkend omdat na onderzoek is vastgesteld dat de intentie van één van de betrokkenen kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde, is er in casu geen sprake van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verweerder diende dan ook geen verdere belangenafweging in dit

kader te verrichten. De verwijzing in de synthesememorie naar een arrest van de Raad kan hieraan geen afbreuk doen. Losstaand van de vaststelling dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedenterwerking kennen, blijkt geenszins dat de feiten die aan de grondslag van het geciteerde arrest lagen gelijkaardig zijn aan deze in huidige zaak. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het derde middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen april tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA